

การสืบสานการแสดงรองเง้งตันหยงโดยใช้สื่อทำรำนแบบ Inheriting Rongngeng-tanyong Performance by using Traditional Posture Instructional Media

จรรย์สมร พลบุญ*
Jansamorn Pholboon*

โปรแกรมวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

Major of Performance , Faculty of Fine Arts, Songkla Rajabhat University, Amphur Muang,
Songkla Province 90000

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ ศึกษาองค์ประกอบ รูปแบบการแสดงรองเง้งตันหยงของคณะศรีปากบาง จังหวัดสตูล และศึกษาสื่อทำรำนแบบเพื่อใช้ในการสืบสาน โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ คือการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และภาคสนามโดยการสำรวจ สัมภาษณ์ สังเกต และเรียนรู้การแสดงจากครูภูมิปัญญา ผลวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบของการแสดงประกอบด้วย ผู้แสดง มีการถ่ายทอดให้แก่เยาวชน การแต่งกายด้วยชุดพื้นบ้านมลายู เครื่องดนตรี มีไวโอลิน รำมะนา และฆ้อง ส่วนรูปแบบการแสดงยังคงมีรูปแบบดั้งเดิม และได้ปรับการแสดงเป็นเพื่อโชว์เป็นชุด 2) สื่อทำรำนแบบ ผู้วิจัยเลือกใช้วีดิทัศน์และจัดทำคู่มือ ซึ่งได้นำลงเผยแพร่ในเว็บไซต์ฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู www.tmpperformance.org/rhtanyong ทั้งนี้ผลการประเมินคุณภาพของสื่อทำรำนแบบการแสดงรองเง้งตันหยงจากผู้เชี่ยวชาญด้านการแสดง ดนตรี และเทคโนโลยี จำนวน 5 ท่าน มีคุณภาพมากที่สุด และผลการประเมินความพึงพอใจจากบุคลากรทางการศึกษา นักวิชาการวัฒนธรรม นักศึกษาและประชาชนทั่วไป จำนวน 100 คน ต่างมีความพึงพอใจมากที่สุด

คำสำคัญ : การแสดงรองเง้งตันหยง การพัฒนาสื่อทำรำนแบบ สตูล

*Corresponding Author. E-mail: jansamorn9@gmail.com.

Abstract

The objectives of this study were to explore elements and format of Sripakbang Satul Province Rongngeng Tanyong Group and to study the traditional dance posture for inheriting. The study was a qualitative research by documentary method and field survey method which are interview, observation and learning from folk wisdom teachers. The results of the study were 1) The elements of Rongngeng Tanyong were youth dancers who were passed for the Rongngeng Tanyong posture, Malayu costume, music instruments which are violin, gong and rammana. The format of the show was as same as the traditional dance but they had adjusted the performance to single show format. 2) The researcher used video presentation and manuscript which were published on Thai-Malayu Performing Arts Database Website (www.tmpperformance.org/rhtanyong) as an instructional media. The quality evaluation of traditional posture instructional media from 5 experts in performing arts, music and technology showed that the instructional media had the highest quality and the results of the satisfaction evaluation from 100 samples which are education personnel, cultural officers, students and general public showed that they had the highest satisfaction on the instructional media.

Keywords: Rongngeng-tanyong performance, The development of media master, Satun

บทนำ

การละเล่นพื้นบ้านถือว่าเป็นวัฒนธรรมการแสดงที่มีบทบาทสำคัญในแต่ละท้องถิ่น วัตถุประสงค์ของการละเล่นพื้นบ้านนอกจากความสนุกสนาน การเสริมสร้างความสามัคคี การพบปะของหนุ่มสาว แล้วยังส่งผลให้คลายจากความเหนื่อยล้า ซึ่งการกำเนิดของการละเล่นพื้นบ้านนั้นมีมูลเหตุ 2 ประการสำคัญ คือ 1) คนในชุมชนได้คิดสร้างสรรค์ขึ้นมา จนเป็นที่ชื่นชอบถ่ายทอดสืบต่อกันมาหลายชั่วอายุคน 2) เกิดจากการกระจายทางวัฒนธรรมของกลุ่มคนต่างวัฒนธรรมที่ได้หิ้วไหลงเข้ามาในชุมชนเป็นเวลานานจนตกผลึกกลายเป็นการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรม แต่ทั้งนี้เมื่อการละเล่นพื้นบ้านประเภทใดที่ถูกจัดมาแสดงและมีผู้คนสนใจ ชื่นชอบ การละเล่นพื้นบ้านชุดนั้น ๆ ก็จะเป็นที่นิยมให้นำมาแสดงและได้นำไปเผยแพร่ยังชุมชนใกล้เคียงจนทำให้เป็นชุดการแสดงที่นิยมและมีผู้นำมาแสดงจำนวนเพิ่มมากขึ้น

ตรงข้ามกับการละเล่นที่ไม่เป็นที่นิยมก็จะค่อย ๆ หายไปหรือได้รับการพัฒนาให้เป็นที่ถูกใจของ
ผู้คนต่อไป ต่อมาเมื่อประเทศได้พัฒนาการด้านสื่อบันเทิงเข้ามาโดยเริ่มมีภาพยนตร์ ละคร
โทรทัศน์ และสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยก็ย่อมทำให้การละเล่นพื้นบ้านชบเซาไปด้วย แต่คุณค่า
ในตัวของการละเล่นเหล่านั้นก็ยังคงมีปรากฏในทุกบริบทของการแสดง เนื่องด้วยผู้ริเริ่มจำเป็น
ต้องสร้างสรรค์สิ่งเหล่านั้นให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตค่านิยมของคนในสังคม โดยเฉพาะใน
ประเทศไทยที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลายส่งผลให้มีการสร้างสรรค์วัฒนธรรมการแสดงที่มี
ลักษณะใกล้เคียงกับประเทศเพื่อนบ้าน ดังที่ พระยาอนุมานราชชน (2496) กล่าวไว้สรุปได้ว่า
กลุ่มคนไทยที่อยู่กระจายตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับ
อิทธิพลทางวัฒนธรรมกับชนชาติของประเทศเพื่อนบ้านที่มีอาณาเขตติดต่อกันจนไม่สามารถ
แยกออกจากกันได้ ดังเช่น ชาวมลายูทางภาคใต้ พม่าทางภาคตะวันตก และเขมรทางภาคตะวันออก
ทั้งนี้วัฒนธรรมทุกแขนงได้มีการปรุงแต่งให้ดงามจนกลายเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่
บ่งบอกถึงวิถีชีวิต ค่านิยม และสถานะของคนในสังคม

แม้วัฒนธรรมการแสดงของทุกกลุ่มชาติพันธุ์มีการสืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน
แต่เมื่อวิเคราะห์ความเป็นมามูลเหตุของการกำเนิดส่วนมากมักจะเกิดจากการกระจายทาง
วัฒนธรรม นั่นคือ เมื่อบุคคลได้ออกเดินทางไปในนอกเขตแดนของตนมักนำพาวัฒนธรรมไปยัง
พื้นที่นั้นด้วย จนเกิดวัฒนธรรมสัมผัส ต่อมาก็เป็นการหยิบยืมวัฒนธรรม จนเมื่อเวลาล่วงมา
นานก็ทำให้เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรมจนไม่สามารถแยกออกว่าวัฒนธรรมไหนเป็นของใคร
(นพวรรณ วรณศิริ, 2540) สอดคล้องกับสถาพร ศรีสังข์ (บรรณาธิการ, 2554) กล่าวไว้สรุป
ได้ว่า การแพร่กระจายของวัฒนธรรมต้นแบบนั้นวัฒนธรรมผู้รับย่อมต้องมีความสัมพันธ์กัน
กอรปกับต้องมีความพึงพอใจ นอกจากนี้ไม่สามารถบังคับหรือยึดเยี่ยววัฒนธรรมนั้น ๆ ให้แก่
กลุ่มคนอื่น ๆ ได้ กล่าวได้ว่า คนในชุมชนจะเป็นผู้เลือกที่จะเสพความสุขของการแสดงตามความ
ชื่นชอบของตนซึ่งโดยมากคนในชุมชนจะมีค่านิยมในลักษณะเดียวกัน นอกจากนี้วิถีการดำเนินชีวิต
ความเชื่อ และศาสนาก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้กิจกรรมการแสดงมีความแตกต่างกันด้วย อย่างเช่น
ภาคใต้ของประเทศไทยมีวัฒนธรรมที่โดดเด่นและแตกต่างกัน คือ กลุ่มวัฒนธรรมคนไทยพุทธ
และกลุ่มวัฒนธรรมคนไทยเชื้อสายมลายู ซึ่งการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูจะปรากฏออก
มาในลักษณะที่ใกล้เคียงกับประเทศเพื่อนบ้าน อาทิ ลีละ ดีเกร์ฮูลู มะโย่ง รองเง็ง และรองเง็ง
ตันหยง (จรรยัสมร ผลบุญ, 2558)

การแสดงรองเง็งตันหยง เริ่มก่อตั้งขึ้นมาโดยนายฉอต ปองแท้ และบิดาได้อาศัย
อยู่ในประเทศมาเลเซียโดยแสดงรองเง็งตันหยงอยู่เป็นเวลานาน ต่อมาเมื่อบิดาได้เสียชีวิต
นายฉอต ปองแท้ จึงเดินทางกลับมาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่อำเภอละงู จังหวัดสตูล ได้จัดตั้งคณะรองเง็ง
ตันหยงขึ้นมา โดยใช้ชื่อว่า รองเง็งปาสน ต่อมาได้มีการสร้างถนนผู้คนจึงขึ้นมาก่อตั้งหมู่บ้าน
ชื่อว่าบ้านปากบาง ทำให้คณะรองเง็งปาสนได้เปลี่ยนชื่อเป็นคณะศรีปากบางและได้ทำการสืบทอด

ให้แก่ลูกหลาน ปัจจุบันรูปแบบการแสดงร้องเงืงตันหยงได้มีการสอนในชุมชนมอญรักษัศิลปะพื้นบ้าน (ร้องเงืง) ของโรงเรียนบ้านปากบาง มีนักเรียนที่สนใจเข้าร่วมจำนวน 30 คน จึงได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงดั้งเดิมที่เป็นลักษณะรำวง เป็นรอบ ๆ มาเป็นการแสดงคู่ชายหญิง แสดงเป็นเพลงไม่มีการร้อง แต่ยังคงเน้นลีลาการแสดงแบบพื้นบ้าน (ก๋อติยะ ปองแท้; ดน เต็นเงืง สัมภาษณ์, 28 มีนาคม 2558) จะเห็นได้ว่าการแสดงร้องเงืงตันหยงของจังหวัดสตูลในปัจจุบันมีคณะศรีปากบางเหลือเพียงคณะเดียวเท่านั้น และมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงร้องเงืงตันหยงจากเดิมที่แสดงเป็นรอบ ๆ เต้นกับผู้ชม ก็มีการพัฒนามาเป็นรูปแบบการแสดงเป็นการรำรำคู่ชาย - หญิง นิยมแสดงเป็นเพลง ๆ ไม่ระบุเวลาสามารถเล่นได้ยาวนานขึ้นอยู่กับนักดนตรี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการแสดงร้องเงืงตันหยง ผนวกกับต้องการอนุรักษ์และสืบสาน การแสดงชนิดนี้ให้คงอยู่และแพร่หลายในพื้นที่อื่น ๆ ของจังหวัดสตูลและจังหวัดอื่น ๆ ที่ใกล้เคียง โดยต้องการศึกษาองค์ประกอบและรูปแบบของการแสดงร้องเงืงตันหยงในเพลงที่นิยมและเพลงที่ใกล้จะสูญหาย อย่างละเอียดเพื่อจัดทำสื่อทำร่ำต้นแบบของการแสดงร้องเงืงตันหยง ซึ่งสื่อเทคโนโลยีของการแสดงร้องเงืงตันหยงที่ปรากฏในสังคมปัจจุบันหายากและไม่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นผู้วิจัยสืบสานการแสดงร้องเงืงตันหยงโดยการพัฒนาสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงร้องเงืงตันหยงเพื่อให้เป็นสื่อที่บุคคลและหน่วยงานที่สนใจการแสดงร้องเงืงตันหยงนำไปเป็นสื่อการศึกษาเผยแพร่ให้การแสดงประเภทนี้แพร่หลายยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบและรูปแบบการแสดงของร้องเงืงตันหยง
2. เพื่อพัฒนาสื่อทำร่ำต้นแบบที่ใช้ในการสืบสานการแสดงร้องเงืงตันหยง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยตามขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มผู้รู้ ได้แก่ หัวหน้าคณะ ปราชญ์ นักวิชาการ ผู้บริหารงานด้านวัฒนธรรม นักวิจัยด้านวัฒนธรรม และผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ 2) กลุ่มผู้ปฏิบัติ ได้แก่ นักแสดง นักดนตรีในคณะ 3) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ ผู้ชม ประชาชนที่อยู่ในชุมชน และสื่อมวลชน

2. การเก็บรวบรวมและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ที่มีการศึกษาการแสดงร้องเงืงตันหยง และการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้สืบทอดด้านการแสดง 2. การเก็บข้อมูลจากภาคสนาม 1) วิธีการสำรวจเบื้องต้น 2) สัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ 3) แบบสังเกตทั้งแบบมีส่วนร่วม และไม่มีส่วนร่วม เพื่อใช้สังเกตท่วงท่าการแสดงที่ศิลปินได้ถ่ายทอดให้

3. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล 1) วัฒนธรรมการแสดงรองเง้งตันหยง ประกอบด้วย ประวัติความเป็นมา องค์ประกอบและวิธีการแสดงรองเง้งตันหยง 2) สื่อทำรำ ตันแบบรองเง้งตันหยงเพื่อใช้ในการสืบสาน จัดกระทำเป็นสื่อทำรำวิดิทัศน์ และคู่มือการเรียนรู้ โดยนำข้อมูลทั้งสองเผยแพร่ในเว็บไซต์ระบบฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดชายแดนภาคใต้ (<http://www.tmpperformance.org/rhtanyong>) ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์ด้านข้อมูลผู้วิจัยจำเป็นต้องทำการประเมินคุณภาพและความพึงพอใจ

4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis) และมีภาพประกอบบางตอน

ผล

การพัฒนาสื่อทำรำตันแบบที่ใช้ในการสืบสานการแสดงรองเง้งตันหยง ผู้วิจัยได้จำแนกผลการศึกษาออกเป็น 1) การศึกษาข้อมูลชุดการแสดงรองเง้งตันหยง 2) การจัดทำสื่อและการใช้งานสื่อทำรำตันแบบการแสดงรองเง้งตันหยง 3) การประเมินสื่อทำรำตันแบบด้านคุณภาพและด้านความพึงพอใจ

1. การศึกษาข้อมูลชุดการแสดงรองเง้งตันหยง ผู้วิจัยได้จำแนกประเด็นการศึกษา ดังนี้

- 1) องค์ประกอบของการแสดงจำแนกได้เป็นผู้แสดง การแต่งกาย เครื่องดนตรี
- 2) วิธีการแสดงโดยเน้นการแสดงที่เป็นปัจจุบัน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1.1 องค์ประกอบของการแสดง ประกอบด้วยนักแสดง การแต่งกาย เครื่องดนตรี และเพลง

1.1.1 นักแสดงและนักดนตรีดั้งเดิมจากคณะศรีปากบางซึ่งปัจจุบันเหลือเพียง 7 ท่าน นอกจากนี้ยังใช้เยาวชนบางส่วนที่เป็นลูกหลานของศิลปิน และบางส่วนคือนักเรียนที่เข้าร่วมชุมนุมอนุรักษ์ศิลปะพื้นบ้าน (รองเง้ง) ในการแสดงจะคัดเลือกเด็กนักเรียน แสดงคู่กับศิลปิน

1.1.2 การแต่งกาย แต่งด้วยชุดพื้นเมือง ประกอบด้วย

- ชุดนักแสดงชาย ประกอบด้วยหมวกเข้ากับชุด หรือหมวกกะปิเยาะ สีดาก็ได้ สวมเสื้อตะโล๊ะบลาอไว้ในกางเกงขายาว โดยเสื้อและกางเกงต้องสีเดียวกัน และใส่ผ้าโลรงผืนสั้นเหนือหัวเข้าโดยสวมทับกางเกงคาดด้วยผ้ารัดสะเอวซึ่งนิยมใช้ผ้าสีเดียวกับผ้าโลรง ไม่สวมเครื่องประดับและรองเท้า

- ชุดนักแสดงหญิง ประกอบด้วย เสื้อกะบายาแปะเซ ผ้าปาเต๊ะ ใช้เครื่องประดับคือ สร้อยคอ กระดุม 3 เม็ด ปิ่นปักผม และดอกไม้ปลอม บางครั้งอาจมีการใช้ผ้าสไบ (ภาพที่ 1)

- ชุดแต่งกายนักดนตรี แต่งแบบเรียบง่าย ไม่มีแบบแผน นิยมใส่ชุดในชีวิตประจำวัน

ภาพที่ 1 ชุดแต่งกายนักแสดงชายและนักแสดงหญิง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.1.3 เครื่องดนตรีและเพลง เครื่องดนตรี ประกอบด้วย ไวโอลิน 1 ตัว รำมะนา 2 ใบ คือ ลูกเชื่อง (ใบใหญ่) และลูกนัย (ใบเล็ก) และฆ้อง 1 ใบ ในการบรรเลงเพลงของนักดนตรีจะไม่ได้ยึดระเบียบวิธีการสากล คือการไล่ตัวโน้ตและจะบรรเลงแบบท่องจำทำนองเพลงรองเง็งตันหยง ได้แก่ ลาชูยาโง้ง ถือเป็นเพลงที่ใช้ไหว้ครู ส่วนลาซุที่นิยมในปัจจุบัน คือ ลาชูดวอ ลาชูมะฮันง และลาซูกิตาซาแยง และลาซุที่ได้รับการฟื้นฟู คือ ลาชูลินาโด่ง และลาซูเจ๊ะมาฆาด ซึ่งลาซูเหล่านี้เมื่อใช้แสดงโชว์จะไม่มีเนื้อร้องและไม่มีกำหนดเวลาที่ชัดเจนในแต่ละเพลง ในการแสดงลาซูแต่ละเพลงนั้น ช่างซอ (ผู้บรรเลงไวโอลิน) ได้บรรเลงเพลงไปเรื่อย ๆ ไม่มีการกำหนดว่าเพลงนี้ใช้กี่ห้องเพลง ดังนั้นในการแสดงแต่ละครั้งจึงมีระยะเวลาไม่คงที่ ต้องมีผู้ส่งสัญญาณจบให้แก่ช่างซอ นอกจากนี้ยังมีปารี คือเพลงที่ใช้สำหรับการร้อง ปารีมีจำนวนมาก ได้แก่ ปารีหาดยาว ปารี เจ๊ะมะฆาด ปารีอาเนาะอีกัน ปารีภูเก็ด เป็นต้น แต่ในปัจจุบันปารีเหล่านี้ไม่ค่อยได้รับความนิยมเพราะคู่เต้นที่สามารถร้องโต้ตอบกันได้หายาก (ภาพที่ 2)

ภาพที่ 2 ไวโอลิน รำมะนา โฆ่ง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2 วิธีการแสดง การแสดงในปัจจุบันมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงจากลักษณะของรำวงเป็นรอบ ๆ มาเป็นการแสดงโชว์ คือ แสดงเป็นเพลง ๆ ไม่มีเนื้อร้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์กระบวนแถว เนื่องจากรองเง็งตันหยงแสดงแบบย่ำเท้าอยู่กับที่ จึงทำให้

หากเป็นการแสดงโชว์เป็นเพลงอย่างที่แสดงในปัจจุบันผู้ชมสามารถเบือนหน้า นักวิจัยจึงนำแนวคิดของการแสดงนาฏศิลป์ไทยมาใช้ในการประเดิมของการแปรแถวมีส่วนช่วยให้การแสดงต่าง ๆ น่าสนใจ ช่วยเปลี่ยนอารมณ์และสายตาของผู้ดูไม่ให้เบือนหน้า ทั้งนี้นักวิจัยได้ให้ครูภูมิปัญญาที่ถ่ายทอดท่ารำเห็นควรเหมาะสมกับการแสดง ดังนี้

1.2.1 ลาสุยาโง้ง (ภาพที่ 3) ซึ่งเป็นเพลงไหว้ครู ท่ารำมี 2 ท่า คือ ท่าที่ 1 นักแสดงสลับมือทั้งสองจีบและเบี่ยงระดับหน้าท้อง ตบเท้าขวาตามจังหวะเพลง นักแสดงหญิงยกสะโพกเยาะ ๆ ตบเท้าพร้อมเปลี่ยนมือไปเรื่อย ๆ ท่าที่ 2 มือซ้ายของนักแสดงวางที่หน้าอก มือขวาตั้งวงแขนตั้งข้างลำตัว นักแสดงสวนแถวสลับฝั่งกันโดยการวิ่งสวนให้มือขวาที่ตั้งวงแขนยาวอยู่ด้านใน ก้มตัวเล็กน้อย ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นแถวหน้ากระดานเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการแสดงเพลงลาสุยาโง้งในอดีตคือ นักแสดงจะออกมารำยืนเรียงกันเป็นแถวเดียวเพื่อรำถวายครู เพียงแต่ปรับให้เป็นการยืนคู่กันของชายหญิง

ภาพที่ 3 ท่ารำ เพลงลาสุยาโง้ง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2.2 ลาสุดูวอ (ภาพที่ 4) ท่ารำที่ใช้ในการแสดงมีสองท่า ท่าที่ 1 มือทั้งสองกำหลอม ๆ สลับเลื่อนมาด้านหน้า - หลังตามเท้าที่แตะ ลักษณะเด่นของนักแสดงหญิงคือ จะก้าวเท้าแล้วเขย่งแทนแตะเท้าเพื่อให้สะโพกย้ายตามเท้า ท่าที่ 2 นักแสดงผู้ชาย มือทั้งสองไขว้หลัง ส่วนนักแสดงผู้หญิงมือซ้ายไขว้หลัง มือขวาทาบที่หน้าท้อง แตะเท้า 3 จังหวะ โดยเริ่มจากเท้าขวา ดังนี้ 1) เท้าขวาไขว้เท้าแตะด้านหน้าเท้าซ้าย 2) เท้าขวาแตะด้านข้างฝั่งขวา 3) เท้าขวาแตะในตำแหน่งครั้งที่ 1 ต่อจากนั้นก็สลับเท้าซ้ายแตะ 3 จังหวะ วิธีการแตะเหมือนกัน ทำการสลับแตะเท้าไปเรื่อย ๆ จนจบเพลง ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นการแปรแถวในช่วงท่าที่ 1 โดยแปรแถวเป็นแถวตอน แล้วแยกคู่ไปทางซ้ายและขวาสลับกัน มีการหมุนตัวสลับคู่ และการเดินเข้าและแยกออกจากคู่

ภาพที่ 4 ทำรำ เพลงลาฆูดวอ

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2.3 ลาฆูเจ๊ะมามาต (ภาพที่ 5) ทำรำของเพลงนี้แบ่งออกเป็นสองท่า ท่าที่ 1 มือทั้งสองจับสลับมือแบ ย่ำเท้าไปเรื่อย ๆ ท่าที่ 2 นักแสดงจะก้าวเท้าขวา เขย่งเท้าซ้าย ทำสลับเท้าเขย่งไปเรื่อย ๆ หมุนรอบตัวเอง 1 รอบ และหมุนสลับฝั่งกับคู่ 1 รอบ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นการออกแบบแถวในช่วงท่าที่ 2 โดยการแปรแถวเป็นแถวตอน ซึ่งจะแปรแถวโดยการหมุนรอบตัวและหมุนรอบคู่

ภาพที่ 5 ทำรำ เพลงลาฆูเจ๊ะมามาต

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2.4 ลาฆูลินาโดง (ภาพที่ 6) ทำรำของเพลงนี้แบ่งออกเป็นสองท่า ท่าที่ 1 มือทั้งสองจับสลับมือแบ ย่ำเท้าไปเรื่อย ๆ ท่าที่ 2 ก้าวเท้าซ้าย มือขวาจับหงาย ยืนมาด้านหน้า มือซ้ายตั้งวงระดับสะโพกซ้าย เอียงขวาเล็กน้อย สลับมือซ้ายจับ มือขวาตั้งวง เปลี่ยนเอียง ย่อตัวลงจนเข้าถึงพื้น พร้อมสลับมือไปเรื่อย ๆ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นการออกแบบแถวในช่วงท่าที่ 1 โดยการแปรแถวหน้ากระดานและแถวตอน ซึ่งจะแปรแถวโดยนักแสดงย่อเท้าในท่าที่ 1 และเดินแปรแถวไปเรื่อย ๆ พอทำนองเพลงเปลี่ยนเป็นท่าที่ 2 นักแสดงจะค่อย ๆ นั่งลงและรีบลุกขึ้นมาทำท่าที่ 1 พร้อมแปรแถว สลับอย่างนี้จนจบเพลง

ภาพที่ 6 ทำรำ เพลงลาฆูลินาโดง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2.5 ลาฆูกิตาชาวยัง (ภาพที่ 7) ทำรำที่ใช้แบ่งออกเป็นสามท่า ตามท่วงทำนองเพลง ท่าที่ 1 มือทั้งสองจับสลับแบ ย่ำเท้าไปเรื่อย ๆ ท่าที่ 2 ก้าวเท้าซ้าย มือขวาจับหงาย ยืนมาด้านหน้า มือซ้ายตั้งวงระดับสะโพกซ้าย เอียงขวาเล็กน้อย สลับมือซ้ายจับ มือขวาตั้งวง เปลี่ยนเอียง นักแสดงชายย่อตัวลงจนเข้าถึงพื้น ส่วนนักแสดงหญิงย่อตัวลงมาเล็กน้อย พร้อมสลับมือไปเรื่อย ๆ ท่าที่ 3 แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เริ่มจากนักแสดงชาย 1 และนักแสดงชาย 2 ก้าวเท้าเขย่ง มือทั้งสองกำหลวม ๆ เดินรอบคู่ของตนเอง และเดินรอบนักแสดงที่นั่งปรบมืออีกคน จากนั้นก็วิ่งสวนกัน กลุ่มที่ 2 คือนักแสดงชาย 2 และนักแสดงหญิง 1 นั่งปรบมือ จนจบจังหวะ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นการออกแบบแถวในช่วงท่าที่ 3 เท่านั้น โดยการแปรแถวในเพลงนี้กระทำโดยให้นักแสดงชาย - หญิง ที่ไม่ใช่คู่ของตนวิ่งสวนแถวกัน ซึ่งแถวในท่าที่ 1 และ 2 นั้นนักแสดงจะยืนแถวตอน

ภาพที่ 7 ทำรำ เพลงลาฆูกิตาชาวยัง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

1.2.6 ลาซุมะอีนัง (ภาพที่ 8) ทำรำที่ใช้จะใช้ทำเดี่ยวคือ ทำรำนักแสดงหญิง มือทั้งสองสลับจับและแบ ข้างสะโพก ย่อตัวต่ำ ย่ำเท้าไปเรื่อย ทำรำนักแสดงชาย มือทั้งสอง ม้วนอยู่ด้านหน้า ย่อตัวลงเล็กน้อย ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์รูปแบบแถว คือ เน้นการใช้แถวตอน การเปลี่ยนแถวจะเป็นไปในลักษณะการสวนโดยนักแสดงจะหันหลังสวนกัน

ภาพที่ 8 ทำรำ เพลงลาซุมะอีนัง

ที่มา : ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558

2. การทำสื่อและการใช้งานสื่อทำรำนับแบบการแสดงรองเงืงตันหยง มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

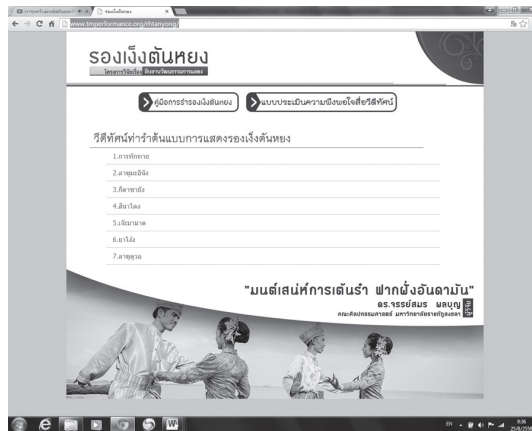
2.1 ผู้วิจัยได้จัดทำสื่อทำรำนับแบบการแสดงรองเงืงตันหยงโดยนำเสนอข้อมูล การแสดงผ่านเว็บไซต์ฐานข้อมูลวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายูเพื่อให้สอดคล้อง กับความต้องการของผู้จัดทำ คือ สื่อสามารถเพิ่มเติม แก้ไขข้อมูลได้เพราะข้อมูลด้านวัฒนธรรม มีวิวัฒนาการอยู่เรื่อย ๆ สื่อสามารถนำเสนอภาพประกอบและวีดิทัศน์ได้และในการอัปโหลด ข้อมูลสามารถปฏิบัติการได้ง่าย เพื่อให้สื่อทำรำนับแบบการแสดงรองเงืงตันหยงมีประสิทธิภาพ มากขึ้นผู้วิจัยได้จัดประเมินสื่อด้านคุณภาพและความพึงพอใจ

2.2 การใช้งานสื่อทำรำนับแบบการแสดงรองเงืงตันหยง ผู้เข้าชมต้องเข้าเว็บไซต์ โดยพิมพ์ชื่อเว็บไซต์ลงบน URL คือ <http://www.tnperformance.org/rhtanyong> (ภาพที่ 9)

- เมื่อต้องการเข้าดูข้อมูลของคู่มือให้คลิกเลือกคู่มือการแสดงรองเงืงตันหยง จะปรากฏหน้าต่างใหม่ เป็นข้อมูล PDF ไฟล์ เพื่อให้ผู้สนใจดาวน์โหลดนำไปใช้งาน

- ในคู่มือการเรียนรู้การแสดงรองเงืงตันหยงจะประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้
1) ประวัติความเป็นมา 2) องค์ประกอบของการแสดง จำแนกเป็น ผู้แสดง เครื่องแต่งกาย และนักดนตรี 3) วิธีการแสดง จำแนกเป็นการอธิบายทำรำ และกระบวนการแปรแถว 4) โอกาสและสถานที่ในการแสดง

- การเข้าชมวีดิทัศน์การแสดง สามารถคลิกเลือกเพลงที่ต้องการชม โดยเมื่อ เลือกเพลงระบบจะลิงค์ไปยังยูทูป เพื่อนำเสนอวีดิทัศน์เหล่านั้น

ภาพที่ 9 หน้าเว็บไซต์ <http://www.tmpperformance.org/rhtanyong>

ที่มา : ภาพถ่ายโดยจรรยาสมร ผลบุญ, 20 สิงหาคม 2558

3. การประเมินสื่อด้านคุณภาพและด้านความพึงพอใจ

เพื่อความสมบูรณ์ด้านข้อมูลผู้วิจัยจำเป็นต้องทำการประเมินคุณภาพและความพึงพอใจ โดยมีเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งในการสรุปเป็นระดับคุณภาพนั้นผู้วิจัยคิดคะแนนเฉลี่ยของแต่ละตัวบ่งชี้ ไปเทียบกับคะแนนของคุณภาพที่มี 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 - 5.00 หมายถึง มีคุณภาพ/ความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 - 4.20 หมายถึง มีคุณภาพ/ความพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 - 3.40 หมายถึง มีคุณภาพ/ความพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 - 2.60 หมายถึง มีคุณภาพ/ความพึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.80 หมายถึง มีคุณภาพ/ความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.1 สรุปผลการประเมินคุณภาพสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งตันหยง โดยผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมการแสดงและดนตรีรื่องเง้งและด้านเทคโนโลยี จำนวน 5 ท่าน (ตารางที่ 1)

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพของสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งตันหยงทั้ง 2 ด้าน คือ 1) ด้านความเหมาะสมของสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งตันหยง และ 2) ความถูกต้องของเนื้อหาในคู่มือการเรียนรู้การแสดงรื่องเง้งตันหยง อยู่ในเกณฑ์มีคุณภาพมากที่สุด สรุปผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า สื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งตันหยงมีคุณภาพในระดับมากที่สุด

3.2 สรุปผลการประเมินความพึงพอใจของสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งตันหยงจากบุคลากรทางการศึกษา นักวิชาการวัฒนธรรม นักศึกษาและประชาชนทั่วไปจำนวน 100 ท่าน (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณภาพของสื่อทำรำต้นแบบ
การแสดงรื่องเง้งต้นหยง

รายการพิจารณา	$\bar{X}$	SD	ผล ประเมิน
1. การประเมินด้านความเหมาะสมของสื่อวีดิทัศน์ทำรำต้นแบบการแสดงรื่องเง้งต้นหยง			
1.1 ภาพทำรำของวีดิทัศน์มีความคมชัด	5	0	มากที่สุด
1.2 ภาพทำรำของวีดิทัศน์มีความน่าสนใจ ดึงดูดใจ	4.6	0.55	มากที่สุด
1.3 เสียงของวีดิทัศน์มีความคมชัด	4.6	0.55	มากที่สุด
1.4 การออกแบบ title ของแต่ละเพลงมีความดึงดูดใจ และเข้าใจง่าย	4.8	0.45	มากที่สุด
1.5 ความเหมาะสมของเวลาในแต่ละชุดของการแสดง	4.8	0.45	มากที่สุด
1.6 การออกแบบหน้าจอโดยภาพรวมดูสบายตาชวนติดตาม	5	0	มากที่สุด
1.7 ความง่ายและสะดวกในการใช้สื่อ	5	0	มากที่สุด
1.8 เป็นสื่อที่สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง	4.8	0.45	มากที่สุด
1.9 เป็นสื่อที่มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้เป็นสื่อการเรียนการสอน	4.8	0.45	มากที่สุด
1.10 เป็นสื่อที่มีความเหมาะสมต่อการสืบสานการแสดงรื่องเง้งต้นหยง	4.8	0.45	มากที่สุด
รวม	4.82	0.39	มากที่สุด
2. การประเมินความถูกต้องของเนื้อหาในคู่มือการเรียนรู้การแสดงรื่องเง้งต้นหยง			
2.1 เนื้อหาครอบคลุม ครบถ้วนและเป็นปัจจุบัน	4.6	0.55	มากที่สุด
2.2 มีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบคู่มือการเรียนรู้	4.8	0.45	มากที่สุด
2.3 การวิเคราะห์เนื้อหาต่อการเข้าใจ	4.6	0.55	มากที่สุด
2.4 รูปแบบตัวอักษรมีขนาด สี ชัดเจน อ่านง่าย และเหมาะสม	5	0	มากที่สุด
2.5 ภาพกราฟิก มีความสวยงาม ดึงดูดความสนใจและเข้าใจง่าย	4.8	0.45	มากที่สุด
2.6 การเลือกใช้สีพื้นหลังมีความเหมาะสมและกลมกลืนกับภาพและตัวอักษร	4.8	0.45	มากที่สุด
2.7 ภาษาที่ใช้ถูกต้อง กระชับ สื่อความหมายชัดเจน	4.4	0.55	มากที่สุด
2.8 ลำดับเนื้อหามีความต่อเนื่อง	4.6	0.55	มากที่สุด
2.9 ช่วยให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงรื่องเง้งต้นหยง	4.6	0.55	มากที่สุด
2.10 คู่มือการเรียนรู้การแสดงรื่องเง้งต้นหยงมีคุณค่าที่เป็นสื่อการเรียนการสอน	4.8	0.45	มากที่สุด
รวม	4.70	0.46	มากที่สุด
รวมทั้งหมด	4.76	0.43	มากที่สุด

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของสื่อทำร่ำต้นแบบ
การแสดงร้องเง้งตันหยง

รายการพิจารณา	$\bar{X}$	SD	ผล ประเมิน
1. คู่มือการเรียนรู้การแสดงร้องเง้งตันหยง			
1.1 ความรวดเร็วและง่ายในการดาวน์โหลด คู่มือการเรียนรู้	4.53	0.69	มากที่สุด
1.2 เนื้อหาที่น่าสนใจมีความถูกต้อง ครบถ้วน เหมาะสมในการเผยแพร่	4.51	0.59	มากที่สุด
1.3 การวิเคราะห์เนื้อหาของการแสดงง่ายต่อการเข้าใจ	4.45	0.61	มากที่สุด
1.4 ภาษาที่ใช้ถูกต้อง กระชับ สื่อความหมายชัดเจน	4.37	0.66	มากที่สุด
1.5 ภาพประกอบในแต่ละขั้นตอนของคู่มือดึงดูดใจ ชัดเจนและเข้าใจง่าย	3.48	0.63	มากที่สุด
1.6 ลำดับเนื้อหามีความต่อเนื่อง	4.40	0.74	มากที่สุด
1.7 ช่วยให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการแสดงร้องเง้งตันหยง	4.48	0.66	มากที่สุด
1.8 คู่มือการเรียนรู้ร้องเง้งตันหยงมีคุณค่าในการเป็นสื่อการสอน	4.63	0.59	มากที่สุด
รวม	4.48	0.65	มากที่สุด
2. การออกแบบและการใช้งานวิธีทำร่ำต้นแบบของการแสดงร้องเง้งตันหยง			
2.1 ภาพทำร่ำของวิถีทัศน์มีความคมชัด น่าสนใจ ดึงดูดใจ	4.48	0.66	มากที่สุด
2.2 เสียงของวิถีทัศน์มีความคมชัด	4.47	0.61	มากที่สุด
2.3 ความเหมาะสมของเวลาในแต่ละชุดของการแสดง	4.47	0.59	มากที่สุด
2.4 การออกแบบหน้าจอโดยภาพรวมดูสบายตาชวนติดตาม	4.45	0.66	มากที่สุด
2.5 การออกแบบ title ของแต่ละเพลงมีความดึงดูดใจ และเข้าใจง่าย	4.37	0.66	มากที่สุด
2.6 รูปแบบตัวอักษร และภาพมีขนาด สี่ ชัดเจน อ่านง่าย และเหมาะสม	4.47	0.63	มากที่สุด
2.7 การทำงานอย่างต่อเนื่องไม่สะดุด หรือหยุดการทำงาน	4.38	0.71	มากที่สุด
2.8 ความง่ายและสะดวกในการใช้สื่อ	4.54	0.64	มากที่สุด
รวม	4.45	0.65	มากที่สุด
3. ประโยชน์โดยรวมของการใช้งานสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงร้องเง้งตันหยง			
3.1 เป็นสื่อที่มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการสืบสานวัฒนธรรมการแสดง	4.58	0.54	มากที่สุด
3.2 เป็นสื่อที่มีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการเป็นสื่อการเรียนการสอน	4.61	0.57	มากที่สุด
3.3 เป็นสื่อที่สามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง	4.54	0.59	มากที่สุด
รวม	4.58	0.56	มากที่สุด
รวมทั้งหมด	4.49	0.64	มากที่สุด

ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดง ร่องเง้งต้นหยง ทั้ง 3 ด้าน คือ 1) คู่มือการเรียนรู้การแสดงร่องเง้งต้นหยง 2) การออกแบบ และการใช้งานวีดิทัศน์ทำร่ำต้นแบบของการแสดงร่องเง้งต้นหยง และ 3) ประโยชน์โดยรวม ของการใช้งานสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงร่องเง้งต้นหยง อยู่ในเกณฑ์ มากที่สุด สรุปการประเมิน ผลได้คือผู้ใช้งานโดยทั่วไปมีความพึงพอใจสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงร่องเง้งต้นหยงมากที่สุด

อภิปรายผล

จากการศึกษาองค์ประกอบและรูปแบบการแสดงร่องเง้งต้นหยงในปัจจุบัน พบว่า มีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบและรูปแบบการแสดง โดยมากขึ้นอยู่ที่การถ่ายทอดการแสดง คล้ายกับการแสดงพื้นบ้านโดยทั่วไป คือการถ่ายทอดจากเดิมคือลูกหลานของศิลปิน มาเป็น การถ่ายทอดให้แก่นักเรียนในโรงเรียน โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีครูภูมิปัญญาอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง แต่ทั้งนี้ส่งผลดีให้การแสดงนั้น ๆ คงอยู่ในสังคมสืบไป สอดคล้องกับที่ จรรย์สมร ผลบุญ (2558) กล่าวไว้ว่าการแสดงประเภทรำคู่ ได้แก่ ร่องเง้ง ชัมเป้ง และต้นหยง มักมีการถ่ายทอดทางการ เรียนการสอนในสถาบันการศึกษา ซึ่งผลของการศึกษาวิวัฒนาการในการถ่ายทอดหากเป็นกลุ่ม วัฒนธรรมเดียวกันจะมีการผลิตซ้ำและอยู่ในกลุ่มเป็นเวลานานกว่าที่ถ่ายทอดในสถาบัน การศึกษาเพราะเมื่อผู้เรียนได้ศึกษาจบก็ต้องมีการผลิตเปลี่ยนกลุ่มไปเรื่อย ๆ จึงเป็นการครอบครอง ในระยะสั้น ๆ ผู้ที่ได้รับไม่สามารถนำไปผลิตซ้ำเมื่อตนออกจากสถาบันแห่งนั้น แต่ทั้งนี้ผลดี ของการนำการแสดงเข้าสู่ระบบการเรียนการสอนของโรงเรียนถือเป็นการส่งเสริมสนับสนุน วิวัฒนาการของการแสดงได้เป็นอย่างดี

การพัฒนาทำร่ำต้นแบบการแสดงร่องเง้งต้นหยง โดยการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย เข้ามาใช้มีความเหมาะสมกับการถ่ายทอด การสืบสานการแสดงร่องเง้งต้นหยง ซึ่งผู้ใช้งาน ส่วนใหญ่จะเป็นครูล้วนมีความชื่นชอบการใช้สื่อชิ้นนี้ ต่างมองว่าสามารถนำไปใช้ได้จริง ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เหมาะที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนมาก ทั้งอยากให้มีการ เผยแพร่สู่ในรายวิชาการเรียนการสอนในระดับประถมตอนปลาย หรือมีการบรรจุในหลักสูตร เพื่อปลูกฝังเยาวชน เกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้านรวมถึงการอนุรักษ์ดนตรีด้วย โดยภาพรวมถือเป็นสื่อที่จัดทำเพื่อเกิดคุณประโยชน์ในวงการศึกษา

ทั้งนี้งานวิจัยชิ้นนี้ถือเป็นงานบูรณาการด้านวัฒนธรรมการแสดงกับการผลิตสื่อที่ ต้องการสืบสานการแสดงร่องเง้งต้นหยงผ่านสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยโดยวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย คือต้องการศึกษาการแสดงร่องเง้งต้นหยงเพื่อนำมาพัฒนาเป็นสื่อทำร่ำต้นแบบที่ใช้ในการ เผยแพร่ อนุรักษ์ให้การแสดงนี้เป็นที่แพร่หลาย รู้จักในหลายพื้นที่ แต่ทั้งนี้ครู อาจารย์ในสถานศึกษา หรือบุคคลทั่วไปที่มีพื้นฐานด้านนาฏศิลป์ก็สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอน หรือนักศึกษา สาขาศิลปะการแสดงสามารถนำไปเรียนรู้ได้ด้วยตนเองได้ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้มีความแตกต่างจาก งานวิจัยเกี่ยวกับการแสดงแต่เน้นด้านศึกษาศาสตร์ที่มุ่งเน้นชั้นที่ผลิตสื่อการสอนด้านนาฏศิลป์

และการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยนำวัฒนธรรมการแสดงของท้องถิ่นเข้ามา อาทิ เสาวรี ภูบาลชื่น (2557) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องร่ำวงมาตรฐานตามแนวคิดซิมพ์สัน นิสา เมลานนท์ (2555) ศึกษาการพัฒนาวัฒนธรรมการสอนนาฏศิลป์ เรื่องนาฏลีลา นาฏยศัพท์ รัชนิวรรณ เกิดสวัสดิ์ (2550) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นนาฏศิลป์พื้นบ้านล้านนา เรื่อง ฟ้อนแงน อนงค์นาฏ ปทุม (2548) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรละครชาตรีในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ระดับช่วงชั้นที่ 2 ซึ่งลักษณะของงานวิจัยที่กล่าวข้างต้นมุ่งเน้นพัฒนาการเรียนรู้ด้านการแสดง นาฏศิลป์ของเด็กนักเรียนโดยจำเป็นต้องกำหนดหลักการและเหตุผล กำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร และกำหนดเนื้อหาโดยจัดทำแผนการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- จรรย์สมร ผลบุญ. (2558). *วิวัฒนาการและการพัฒนารูปแบบการสืบสานวัฒนธรรมการแสดงของคนไทยเชื้อสายมลายู*. ปรชัญญะภูมินทิต. สาขาวิชาไทยศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- _____. (2558). *พัฒนาสื่อทำร่ำต้นแบบการแสดงรองเง็งต้นหยง*. สงขลา : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- นพวรรณ วรรณศิริ. (2540). *มานุษยวิทยาสังคมและวัฒนธรรม*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิสา เมลานนท์. (2555). การพัฒนานวัตกรรมการสอนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง นาฏลีลา นาฏยศัพท์. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 4(1), 85-95.
- พระยาอนุমানราชธนะ. (2496). *เรื่องวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : กองวัฒนธรรม.
- รัชนิวรรณ เกิดสวัสดิ์. (2550). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นนาฏศิลป์พื้นบ้านล้านนา เรื่อง ฟ้อนแงน สำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สถาพร ศรีสังข์, บรรณาธิการ. (2554). *ปาฐกถา ศาสตราจารย์สุทธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ : เอ็นวายฟิล์ม.
- เสาวรี ภูบาลชื่น. (2557). พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องร่ำวงมาตรฐานตามแนวคิดซิมพ์สัน. *วารสาร มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, ฉบับพิเศษประชุมวิชาการ, 345-346.
- อนงค์นาฏ ปทุม. (2548). การพัฒนาหลักสูตรละครชาตรีในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ระดับช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

บุคลากร

กอดิยะ ปองแท้ และดน เต็น๊ะ (ผู้ให้สัมภาษณ์). จรรย์สมร ผลบุญ (ผู้สัมภาษณ์). ที่โรงเรียน กำแพงวิทยา ตำบลกำแพง อำเภอละงู จังหวัดสตูล. เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2558.